

Idziemy do domu Boga Spotkanie w grupie

Prowadzący przygotowuje salę – stolik na którym jest świeca, wokół ustawione krzesła lub ławeczki tak, aby grupa siedziała w kręgu; kartki z Modlitwą do Ducha Świętego, papier i długopis; kartki (z poprzedniego spotkania) z napisami cały świat, niebo, kościół, Kościół, serce człowieka, Ciało i Krew Chrystusa; tablicę korkową lub arkusz szarego papieru i elementy do budowania wnętrza kościoła oraz napisy: cisza, Bóg czeka, miłość, obdarowanie, przyjaźń, świętych obcowanie, jesteśmy dziećmi Bożymi.

Modlitwa

- Prowadzący prosi, aby wszyscy stanęli w kręgu.
- Znak krzyża
- Wybrana osoba zapala świecę. Uczestnicy spotkania otwierają zeszyty na stronie z Modlitwą do Ducha Świętego.

Chwila ciszy

Wszyscy, wspólnie odmawiają Modlitwę do Ducha Świętego.

Śpiew np.: Duchu Ogniu, Duchu Żarze ...

Ćwiczenie wstępne

- Prowadzący prosi, aby wszyscy usiedli w kręgu i proponuje chwilę zabawy. Dzieli grupę na trzy zespoły. Każdy zespół ma do dyspozycji kartkę i długopis. Pierwszy ma przygotować odpowiedź na pytanie: Dowiadujecie się, że macie pójść do kogoś, kto jest dla was bardzo ważny. Co robicie? Drugi dostaje zadanie przygotowania scenki: Do waszego domu wchodzi ktoś na kim wam bardzo zależy, na kogo z utęsknieniem czekacie. Jak się zachowacie? Trzeci otrzymuje zadanie wypisania jak największej ilości elementów, na które zwróci uwagę, gdy wejdzie do domu kogoś, kogo bardzo chciałaby dobrze poznać. Zadanie to jest niejako kontynuacją zadania z poprzedniego spotkania i należy na to zwrócić uczestnikom uwagę.

– Po kilku – kilkunastu minutach na przygotowanie, grupy prezentują wyniki swojej pracy. Owocem pracy grupki pierwszej powinno być zwrócenie uwagi na fakt, że do osoby, na która jest dla nas bardzo ważna, nie idziemy bez przygotowania. Zwracamy uwagę na odpowiedni strój, przygotowujemy kwiatek, albo drobny upominek, przypominamy sobie najważniejsze wydarzenia z poprzednich spotkań z nią, aby nie „palnąć gafy”, zastanawiamy się nad właściwym przywitaniem i zachowaniem u tej osoby.

– Grupka druga powinna pokazać, że gdy wchodzimy do kogoś komu na nas bardzo zależy, kto na nas czekał, zostajemy przywitani bardzo serdecznie. Ten ktoś nie czeka na nasze „dzień dobry”, tylko pierwszy wyciąga do nas ręce i gorąco nas wita.

– W grupce trzeciej powinny pojawić się takie odpowiedzi, jak: patrzę na ogólny wygląd domu, ład w nim i jego zagospodarowanie, na to co wisi na ścianach, na książki w biblioteczkach, lub ich brak. Co w tym domu zajmuje centralne miejsce, jakie ozdoby stoją (lub nie) na półkach, w jaki sposób zostanie mi podany – lub nie - poczęstunek. Z tych wszystkich drobiazgów mogę rozpoznać, czym gospodarz się interesuje, czy jest człowiekiem uporządkowanym (bałagan wokół świadczy o chaosie wewnątrz), czy lubi ludzi (miejsce na przyjęcie gości, poczęstunek), czy jest „maniakiem czegoś”. Prowadzący nie wyjaśnia celu tego ćwiczenia.

Śpiew:

Spotkanie ze słowem Bożym

– Prowadzący rozkłada przed uczestnikami te same kartki z wypisanymi „domami Boga”, które leżały przed nimi na poprzednim spotkaniu i pyta: O którym z domów nic jeszcze nie powiedzieliśmy? Dzieci powinny wskazać kartkę leżącą trochę oddzielnie: kościół.

– Prowadzący zbiera pozostałe kartki, pozostawiając tę jedną i podaje temat spotkania: Idziemy do domu Boga. Mówi, że dzisiaj zastanowimy się nad tym szczególnym domem Boga i pomyślimy, co to znaczy iść do niego. Prosi wybranego lektora o odczytanie tekstu z Pisma Świętego J 2,14-17

Z Ewangelii według św. Jana: W świątyni napotkał siedzących za stołami bankierów oraz tych, którzy sprzedawali woły, baranki i gołębie. Wówczas sporządziwszy sobie bicz ze sznurków, powypędzał wszystkich ze świątyni,

także baranki i woły, porozrzucił monety bankierów, a stoły powyrzucił. Do tych zaś, którzy sprzedawali gołębie, rzekł: «Weźcie to stąd, a nie róbcie z domu mego Ojca targowiska!» Uczniowie Jego przypomnieli sobie, że napisano: Gorliwość o dom Twój pochłonie Mnie (J 2.14-17).

- Pyta dzieci, dlaczego Pan Jezus tak ostro zareagował?
- Prowadzący pyta: Dlaczego ta budowla (nie tylko wielkie sanktuaria, ale też małe kaplice) jest domem Boga? I to tak ważnym, że Pan Jezus tak mocno zareagował w Ewangelii, gdy ludzie niewłaściwie się w nim zachowywali? Oczekuje odpowiedzi (i do niej w rozmowie, poprzez pytania naprowadzające dąży), że

Zapamiętam!

kościół jest:

- domem w którym mieszka Bóg obecny w Najświętszym Sakramencie, przechowywanym w tabernakulum,
 - znakiem obecności Boga w świecie,
 - świadectwem, że On chce być blisko człowieka,
- widocznym znakiem prawdziwego domu Ojca, w którym mieszkają aniołowie i święci. O tej prawdzie przypominają obrazy i rzeźby oraz inne znaki obecne w świątyni.

- Takie podsumowanie (1) dzieci wycinają i wklejają do zeszytów.
- Prowadzący proponuje powrót do zabawy rozpoczynającej spotkanie. Grupa pierwsza wybierała się w odwiedziny do kogoś BARDZO WAŻNEGO. Jaki wniosek podała, jako wynik swoich przemyśleń?
- Prowadzący kontynuuje temat i pyta: Wybieracie się do kościoła. Czy jest to pójście do kogoś BARDZO WAŻNEGO? Dzieci zapewne odpowiedzą, że tak. Więc co należy zrobić przed pójściem do kościoła? Prowadzący nie powinien zadowolić się odpowiedzią, że należy się przygotować. Tak rozmawia z dziećmi, aby uzyskać pełną odpowiedź, tzn. że trzeba zadbać o strój, o swoje serce (w miarę możliwości nie powinno być w nim grzechu ciężkiego, ale też to serce powinno być skupione, nastawione na „tę wizytę”) i o dar dla Gospodarza. Tym darem może być: ofiarowanie Bogu własnego

serca, ofiarowanie tego, co się nam przydarzyło, naszej codzienności, naszej radości lub smutku, modlitwy...

- Grupa druga pokazywała, jak reaguje na odwiedziny ktoś, dla kogo odwiedzający jest BARDZO WAŻNY. Jaki był wniosek z ich scenki?
- Prowadzący pyta, czy my, którzy wchodzimy do kościoła jesteśmy dla Pana Boga mieszkającego w nim BARDZO WAŻNI. Dzieci powinny z łatwością stwierdzić, że tak. Pan Jezus umarł za nas, pozostał z nami w Eucharystii, karmi nas swoim Ciałem. Jeśli tak – kontynuuje prowadzący – to jak wygląda nasze wejście do kościoła? Dzieci – zapewne nie bez zdziwienia – odkrywają, że to Bóg, Gospodarz świątyni pierwszy wychodzi na nasze spotkanie i wita nas. Kontynuując to „odkrycie”, prowadzący dopowiada, że Bóg nigdy nie da się wyprzedzić w tym powitaniu i nigdy nie da się prześcignąć w jego serdeczności, czułości, okazanej nam miłości.
- Prowadzący pyta: Co więc nam pozostaje? Oczekuje odpowiedzi, że mamy odpowiedzieć, najpiękniej, najserdeczniej jak potrafimy, Panu Bogu na Jego powitanie.
- W tym miejscu można dzieci zapytać jak to wygląda w praktyce. Ta rozmowa (jeśli jest na nią czas) może być swoistym rachunkiem sumienia, pokazaniem naszej bezmyślności i braku uwagi.
- Grupa trzecia zastanawiała się, czy będąc w czyimś domu da się poznać jego właściciela. I znowu: Jaki wniosek?
- Nawiązując do wniosków tej grupy prowadzący pyta: Wchodzimy do kościoła. Odpowiadamy na powitanie Gospodarza i... Co nam mówi o tym, że jest to dom Boga? Dzieci wymieniają. Prowadzący powinien tak kierować rozmową, aby uzyskać następujące odpowiedzi (aby ta część spotkania była atrakcyjniejsza, można na tablicy korkowej lub na arkuszu szarego papieru przyklejać poszczególne elementy z wystroju kościoła – niejako budować wnętrze kościoła):
 - Cała przestrzeń kościoła, jego piękno, sposób ozdobienia – miejsce sprawowania liturgii, w czasie której uwielbiamy Boga;
 - Tabernakulum – w nim przechowywany jest Najświętszy Sakrament – Ciało Chrystusa w którym mieszka Bóg;
 - Ołtarz – miejsce, gdzie sprawowana jest Najświętsza Ofiara;

- Ambonka – miejsce z którego głoszone jest słowo Boże;
- Obrazy i rzeźby – przypominają o aniołach i świętych, którzy są mieszkańcami nieba – domu Boga;
- Chrzcielnica i kropielnica przy wejściu – przypominają nam o największym obdarowaniu nas przez Boga, o naszym chrzcie.

– Gdy już wewnątrz kościoła „zostało zagospodarowane”, prowadzący pyta uczestników spotkania, co te wszystkie elementy kościoła mówią o jego Gospodarzu. Zapewne potrzeba będzie wielu pytań naprowadzających, aby uzyskać:

- Wnętrze, jego piękno, ład (nawet jeśli jest bardzo skromne), cisza w nim panująca zachęcają do skupienia, modlitwy, „mówią”, że Gospodarz oczekuje i chce z nami rozmawiać (w odpowiednim miejscu w „naszym kościele” można przypiąć: CISZA, BÓG CZEKA).

• Tabernakulum z Najświętszym Sakramentem i ołtarz mówią o nieskończonej miłości Boga do człowieka. Od razu przypominają się słowa: *Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne (J 3,16)*. Bóg chce karmić nas swoim Ciałem. (na planszy w odpowiednim miejscu jedno z dzieci przypina: MIŁOŚĆ).

- Ambonka mówi, że Gospodarz chce karmić nas swoim Słowem, prowadzić nas (dziecko przypina: OBDAROWANIE).

• Obrazy i rzeźby kierują nasze myśli w stronę prawdziwego domu Boga, nieba i w stronę naszych przyjaciół w niebie (dziecko przypina: PRZYJAŹŃ, ŚWIĘTYCH OBCOWANIE).

• Chrzcielnica i kropielnica przy wejściu mówią, że Bóg tak nas ukochał, że uczynił nas w sakramencie chrztu swoimi dziećmi. A dom Boga od tej chwili jest również naszym domem (dziecko przypina: JESTEŚMY DZIEĆMI BOŻYMI).

– Prowadzący prosi o wklejenie do zeszytu podsumowania 2.

Zapamiętam!

Idąc do kościoła

pamiętamy, że idziemy do kogoś dla nas NAJWAŻNIEJSZEGO.
Dbamy O STRÓJ, właściwie nastawione SERCE
i DAR dla Gospodarza domu Boga.

Wchodząc do kościoła

pamiętamy, że dla Gospodarza tego domu jesteśmy
NAJWAŻNIEJSI. On wita nas zawsze pierwszy. Wita nas tak
bardzo serdecznie jak my nigdy nie potrafimy. My
ODPOWIADAMY NA JEGO POWITANIE najpiękniej jak
potrafimy.

Gdy jesteśmy w kościele

zauważamy, że wszystko w nim przypomina, że jest to dom Boga
i pozwala rozpoznawać, jaki jest Gospodarz tego domu.

Śpiew

Modlitwa słowem Bożym.

Prowadzący prosi lektora o przeczytanie słowa Bożego obecnego w tym spotkaniu i proponuje chwilę modlitwy spontanicznej. Należy mocno dzieciom podkreślić, że ich wezwania mają dotyczyć tematu spotkania i powinny być zakończone jedną z aklamacji: Dziękujemy Ci, Panie; Uwielbiamy Cię, Panie; Prosimy Cię, Panie. Aklamację powtarzają wszyscy.

Śpiew

Przygotowanie adoracji

Organizacja adoracji. Prowadzący dba o dobre zorganizowanie adoracji, korzystając z uwag zamieszczonych w pierwszym spotkaniu. Rozdziela teksty modlitw do czytania i wskazuje pieśni, które będą śpiewane, ćwiczy z dziećmi ich czytanie i śpiew. Pomaga zrozumieć modlitwy i przyjąć je „za swoje”, aby ich czytanie było modlitwą ze wspólnotą i służbą wspólnocie (na ile dzieci potrafią). Przypomina znaczenie chwil modlitwy w ciszy.

W tym przygotowaniu zwraca szczególną uwagę na sposób wejścia do kaplicy adoracji. O tym była mowa na spotkaniu i od tej chwili należy tego bardzo

pilnować. Uczyć dzieci - i ciągle im przypominać - naprawdę odpowiadać na powitanie Pana Jezusa.

Omówienie znaku. Znakiem w czasie adoracji po tym spotkaniu jest podejście w czasie śpiewu pieśni do ołtarza adoracji, przeżegnanie się wodą święconą i podziękowanie – w cichej, serdecznej modlitwie - za dar chrztu świętego, dzięki któremu dom Boga stał się również naszym domem.

Śpiew:

Zakończenie

– Prowadzący przypomina dzieciom, co w spotkaniu z Panem Jezusem na adoracji jest ważne. Prosi, aby jedno z dzieci przypomniało temat spotkania, o którym rozmawiali.

– Nawiązując do niego prowadzący proponuje odmówienie cząstki różańca z części radosnej: *Nawiedzenie św. Elżbiety*. W krótkim wstępie wyjaśnia, że Maryja wędrując do swojej krewnej była domem Boga i takim domem Boga uczyniła dom Elżbiety. My też mamy być takimi domami Boga, dzięki którym będzie On mógł wchodzić wszędzie tam, gdzie my idziemy. Mówi: Ojcze nasz. Dzieci kolejno odmawiają *Zdrowaś Maryjo*.

– Prowadzący dziękuje dzieciom za spotkanie, prosi o uważne przeczytanie tego, co zostało wklejone do zeszytu (dzieci młodsze mogą przeczytać głośno, wspólnie) i zaprasza do kaplicy adoracji.

Zgaszenie świecy